

Săraca din oglindă

Câteodată, după o baie lungă,
Mă uit în oglindă și aleg
Să nu șterg acel abur dens și cald
Care-mi blochează vizibilitatea
Spre dincolo,
Acolo unde cred că și cealaltă fată
Și-ar vrea încă puțin intimitatea,
Să mai stea nițel neîmbrăcată,
Nevăzută de o privire grea
De dincolo.

Și cât privesc acea formă vagă
Ce seamănă, încă, a persoană,
Mă gândesc cum ar apărea în fața mea

Odată ce acest condens s-ar evapora;
Dacă mi-ar întoarce privirea grea
Sau mi-ar prezenta-o pe cea plouată
Ca de obicei, cea pe care o urăsc,
Cu părul ei, la fel de plouat:
Întins, lipit de cap și spate, deși îl are creț;
Doar ca să mă enerveze cu ochii ei
La fel de goi cum e de la gât în jos,
De parcă mi s-ar oferi chiar pe tavă
Cu o nerușinare lipsită de orice alb.

Stau și mă uit la biata fată
Ce pare blocată în casa mea,
O intimitate pe care
Nu i-aș cere-o nimănui,
De îmi doresc să sparg oglinda
Și să îi dau drumul, să plece în alte părți
S-o revăd abia pe străzi, la magazine,
Când știm amândouă că e aranțată;
Eu tot afară,
Ea înăuntru.

La mijloc de cald si rece

Îmi place să trec de la apă fierbinte
La cea mai rece cu puțință,
De la acei aburi fripți
Care îmi deschid cu prea multă ușurință
Porii, pielea, deși am acoperit-o
Cu prea multe straturi;
La acea sare înghețată care,
Ca pe rană, se așază nemiloasă
Și îmi umflă speranța de autocontrol,
Ideea de a ajunge la răscruce de extreme
...De duș vorbesc, evident.

Îmi mai place și să dau muzica la maxim,
Să aud cum se schimbă presiunea apei
Sau cea de pe umeri,
Știind că fiecare picătură
Pleacă, se scurge cu ceva din mine;
Să fie oare mizerie?
Totuși, are și această tranziție rostul ei,
Parcă și gândurile se limpezesc
Pe capul lor, cu propria apă.

Oale și ulcele

Aș vrea să fiu o bucată de lut,
Să mă modelez pe situație
Sau să fiu schimbată
De toată apa pe care o beau.

Aș vrea să fiu o bucată de lut
Și să mă unduiesc după mâna ta,
Doar să fiu pe placul tău, și-al meu;
Ca să fiu moale, apoi să devin tare,
Să te murdărești de tot ce-nseamnă eu.

Aș vrea să fiu o bucată de lut
Sau aș vrea să fiu una de lemn,
Că, poate, doar atunci
Va fi scrijelitul de pe piele
Văzut ca pe o șlefuială
Spre cea mai frumoasă oală.

Geamul cu priveliște

Ochiul tău e ca o scăpare,
O dulce, mică, evadare la mare.

Ba nu, greșesc, e ca o fereastră
De la ultimul etaj al unei clădiri înalte
Cu acces la tot și toate,
La care pot doar să visez momentan
De aici, etajul 1, apartamentul 7.

Adevărul e că mai urc uneori pe acoperiș
Prin scara de urgență, pe furiș,
Doar să ajung la tine, să te simt
(Aproape,) la același "nivel";
Plec, totuși, înainte să observi,
Ți-as strica peisajul de om mare.

Un alt adevăr e că aș vrea
Să văd lumea prin ochii tăi,
Să mă uit pe direcția aceluia geam
Și să-nțeleg de ce, mai mereu,
Trec raze de soare doar prin el,
Iar eu, față-n față cu zidul blocului vecin;
O priveliște care, poate, și ea
De la locul ei, se uită după tine.

Pereți goi

Zidurile unui loc fericit
Pe care l-am construit
Se crapă destul de ușor
Prin vorbe de topor.

Zidurile pe care le-am iubit,
Zidurile în care am trăit
Urlă de durerea altor zile,
Unele la altele,
Sub fațade de lumină;
Acel tapet uscat,
Îmbrăcat în momente tandre.

Și dacă dobori un zid,
Când e vorba de ale mele,
Mai dai de altul;
Dar (ele) n-au fost mereu pereți,
Ci au devenit de piatră

De când și-au întors spatele
La mine, la noi,
Ca să scape, rând pe rând, unul de altul.

E trecut de miezul nopții

Într-un ceas ce are dreptate
Doar de 3 ori pe noapte,
Limba cea din urmă,
Limba cea uitată,
Pare într-un fel blocată,
Nu chiar nemișcată,
Și tot încearcă, parcă,
Să facă-un sfert de pas în spate.

Printre ore înstelate
Și cearceafuri răsfirate,
Își cere scuze pe jumătate,
Căci iubește a cercului rutină
Și are pete pe retină,
Reflexii reci de lumină;
Ale ceasului urlete
Și tic-uri nervoase.

Ajunge, astfel, chiar ce și-a dorit:
O marmură împietrită,
Murdărită
De iluziile ce-o întrec
Și, poate,
Fix pentru că poate,
Încă se uită la tine
Și te minte dimineața.